การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 2
The 2nd STOU Graduate Research Conference

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา ระดับความวิตกกังวล และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาปริญญาโท คณะบริหารธุรกิจ

The Relationship between the Use of Language Learning Strategies, the Levels of Language Anxiety, and English Ability of MBA Students

ปภังกร กิจทวี (Papangkorn Kittawee)* ทรงศรี สรณสถาพร (Songsri Soranasathaporn)**
กรัณศุภมาศ เอ่งฉ้วน (Karansupamas Engchuan)*** ธนายุส ธนธิติ (Thanayus Thanathiti)****

บทคัดย่อ

งานวิจัยชิ้นนี้มีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาปริญญาโทที่มีความวิตกกังวลในระดับสูงและระดับต่ำ 2) เพื่อศึกษาหาความถี่ในการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาปริญญาโทที่มีความวิตกกังวลในระดับสูงและระดับต่ำ 3) เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาปริญญาโทที่มีความวิตกกังวลในระดับสูงและระดับต่ำ4) เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาและระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาของนักศึกษาปริญญาโท5) เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาปริญญาโท

ประชากรที่ศึกษาทั้งหมด คือ นักศึกษาปริญญาโท คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 1-2 มหาวิทยาลัยธนบุรี ประจำภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 71 คน แบ่งระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งหมดออกเป็น 2 กลุ่มคือ ระดับสูงและระดับต่ำ โดยใช้คะแนนจากแบบทดสอบภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์ในการแบ่ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้ประกอบด้วยแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ คือ 1) แบบสอบถามเรื่องกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของอ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1990) ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.92 และแบบสอบถามเรื่องความวิตกกังวลในการเรียนภาษาของฮอร์วิทซ์และคณะ(Horwitz et al., 1986)ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.93 2) แบบสัมภาษณ์กึ่งมีโครงสร้าง แบบสอบถามทั้งสองชุดและแบบสัมภาษณ์กึ่งมีโครงร่างผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ความสัมพันธ์โดยการทดสอบค่าไคว์สแควร์ และวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์ใช้วิธีการจัดกลุ่มข้อมูล

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาที่มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาในระดับต่ำใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาบ่อยกว่านักศึกษาที่มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาในระดับสูง 2) การใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษามีความสัมพันธ์กับระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเฉพาะในกลยุทธ์การชดเชยและกลยุทธ์ทางอารมณ์ 3) ระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาไม่มีความสัมพันธ์กับ

คำสำคัญ กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา ความวิตกกังวลในการเรียนภาษา นักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูงและต่ำ

**นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล da_papangkorn@yahoo.com
** รองศาตราจารย์ ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล songsrisora@yahoo.com , corresponding author
*** อาจารย์ประจำภาควิชามนุษยศาสตร์ คณะสังคมและมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลfujianmanster@gmail.com
**** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำภาควิชาสถิติ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล thanayust@yahoo.com

Abstract

The purposes of this study were: 1) to examine the use of language learning strategies employed by high and low anxiety students; 2) to examine the frequency of language learning strategies employed by high and low anxiety students; 3) to explore English ability of high and low anxiety students; 4) to find the relationship between the use of language learning strategies and the levels of language anxiety; and 5) to find the relationship between the levels of language anxiety and students' English ability.

The total population included 71 MBA students, Thonburi University in the second semester of academic year 2011. All of them were classified into two groups: high and low English ability students (based on the scores obtained from an English proficiency test). There were two research instruments to collect data in the present study. To collect quantitative data, the SILL (Oxford, 1990) and FLCAS (Horwitz et al., 1986) questionnaires were used to identify the participants' language learning strategies and the levels of language anxiety. The Cronbach's alpha reliability coefficient of the SILL questionnaires was 0.92 and 0.93 for the FLCAS questionnaires. The quantitative data was analyzed by mean, standard deviation, and Chi-square test. To gather qualitative data, semi-structured interviews were employed to provide in-depth information focusing on perceptions towards language learning strategies and language anxiety. The interviews were tape-recorded and transcribed verbatim. Then the transcriptions were analyzed by using open-axial coding procedures. The two questionnaires and semi-structured interview questions were scrutinized by three experts.

The main results of this study showed as follows. 1) Low-anxiety students employed language learning strategies more frequently than high-anxiety students did. 2) The use of language learning strategies was significantly correlated with language anxiety only in compensation strategies and affective strategies. 3) However, language anxiety was not related to students' English ability.

Keywords: Language learning strategies, Language anxiety, High and low English ability students

บทนำ

ผลของการขยายตัวทางเศรษฐกิจและการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีและการสื่อสารที่เป็นไปอย่างรวดเร็วในโลกปัจจุบัน ก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารที่รวดเร็ว เครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสารก็คือภาษา ซึ่งภาษาที่นิยมใช้มากที่สุดคือภาษาอังกฤษ (Graddol, 2006; McArthur, 2004) ด้วยเหตุนี้ภาษาอังกฤษจึงกลายเป็นภาษาสากล (Crystal, 2003; McKay, 2002; Seidlhoffer, 2003)ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทมากขึ้นในโลกของการสื่อสารทั้งทาง อินเทอร์เนต เว็บไซต์ อีเมล หรือโทรศัพท์เคลื่อนที่ (Lai, Lin, & Kersten, 2010)ประเทศไทยก็เป็นอีกประเทศหนึ่งที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ การเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม การท่องเที่ยว วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทำให้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญยิ่งขึ้น เนื่องจากแต่ละประเทศติดต่อกันโดยใช้ภาษาอังกฤษซึ่งในอนาคตอันใกล้นี้ภาษาอังกฤษจะกลายเป็นภาษาราชการในภูมิภาคเอเชียตะวันเฉียงใต้ ผลสืบเนื่องจากความร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน(ASEAN Economic Community: AEC)ในปี 2558ด้วยเหตุผลและความจำเป็นดังกล่าวการเตรียมพร้อมด้านการศึกษาของไทยเพื่อก้าวสู่ประชาคมอาเซียนจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้เรียน

นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังเข้ามาเกี่ยวข้องกับการสื่อสารและชีวิตประจำวันของคนไทยอย่างมาก เช่น การใช้สินค้าจากต่างประเทศที่มีป้ายฉลากเป็นภาษาอังกฤษ รายการโทรทัศน์และวิทยุทั้งในและต่างประเทศที่ออกอากาศเป็นภาษาอังกฤษ ดังนั้นคนไทยจึงต้องการความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นในทุกสาขาอาชีพ ความสำคัญของภาษาอังกฤษนี้รัฐบาลไทยเห็นควรจึงร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพ.ศ.2542ว่าด้วยการบรรจุวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาพื้นฐานภาคบังคับ12 ปี ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่1จนถึงมัธยมศึกษาปีที่6(Office of National Education Commission, 2001)

อย่างไรก็ตาม การเรียนภาษาอังกฤษระดับอุดมศึกษาในประเทศไทยยังประสบปัญหา เนื่องจากความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนยังคงอยู่เกณฑ์ต่ำกว่ามาตรฐาน (Prapphal, 2001)ปภาวี วัฒนสกุลภูษากร (2539) พบว่าความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล อยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ถึงร้อยละ 46ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของกาญจนา ปราบพาล (2544) ที่พบว่าผู้เรียนระดับบัณฑิตศึกษามีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานเมื่อเปรียบเทียบคะแนน CU-TEPกับTOEFL(คะแนนมาตรฐานเท่ากับ500คะแนน)กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยของผู้เรียนในสายวิทยาศาสตร์เท่ากับ 450 คะแนน ในขณะที่คะแนนเฉลี่ยของผู้เรียนในสายสังคมศาสตร์เท่ากับ 444 คะแนนขณะเดียวกัน EF Education Firstสถาบันสอนภาษาอังกฤษออนไลน์ชั้นนำจากประเทศอังกฤษได้จัดอันดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนจำนวน 44ประเทศ ประจำปี 2554ประเทศไทยได้อันดับที่ 42ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่ามาตรฐาน รองจากประเทศอื่นในทวีปเอเชีย เช่น มาเลเซีย ฮ่องกง เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น ไต้หวัน จีน อินเดีย อินโดนีเซีย และ เวียดนามจากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าภาพรวมของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนในประเทศไทยยังอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ด้วยเหตุนี้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาจึงต้องให้ความสำคัญต่อผู้เรียนเป็นหลักดังนั้นครูจึงมีบทบาทสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างกระตือรือร้น (McCombs, 1997; Tudor, 1996) โดยจะต้องคำนึงถึงปัจจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนอย่างน้อย 2ปัจจัยคือ กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา (Language Learning Strategies) (O'Mallet & Chamot, 1990; Oxford, 1990; Wenden & Rubin, 1987)และความวิตกกังวลในการเรียนภาษา (Horwitz et al., 1986)

กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา (Language Learning Strategies) องค์ประกอบที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาคือ กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา (O'Mallet & Chamot, 1990; Oxford, 1990; Wenden & Rubin, 1987) กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาช่วยผู้เรียนให้เกิดความเข้าใจ เรียนรู้ และรักษาข้อมูลทางภาษา เนื่องจากภาษาเป็นทักษะทางความคิดที่ซับซ้อนกลยุทธ์การเรียนภาษาจึงช่วยจัดข้อมูลทำให้เกิดความเข้าใจและเรียนรู้ (O'Malley & Chamot, 1990)Oxford (1990) ได้เสนอ

กลยุทธ์การเรียนภาษาเพื่อสนับสนุนให้ผู้เรียนรู้จักรับผิดชอบการเรียนรู้ด้วยตนเองและรู้จักใช้กลยุทธ์ในการเรียนแบบต่างๆ อ็อกซ์ฟอร์ดแบ่งกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาออกเป็นกลุ่ม 2 กลุ่มใหญ่และ 6 กลุ่มย่อยคือกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาโดยตรง ประกอบด้วย 1)กลยุทธ์การจำ (memory strategies)หมายถึง วิธีที่ทำให้ผู้เรียนจำเกี่ยวกับคำศัพท์หรือข้อความตามที่ได้รับถ่ายทอดมา2)กลยุทธ์ปริชาน (cognitive strategies)หมายถึง วิธีที่ทำให้ผู้เรียนเชื่อมโยงความรู้ที่มีอยู่กับความรู้ใหม่เพื่อให้เข้าใจสิ่งที่เรียน3)กลยุทธ์การชดเชย (compensation strategies)หมายถึง วิธีที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนชดเชยความรู้ที่ขาดหายไปเพื่อให้เข้าใจสิ่งที่เรียนมากขึ้นส่วนกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาโดยอ้อมประกอบด้วย4) กลยุทธ์อภิปริชาน (metacognitive strategies)หมายถึง วิธีที่ทำให้ผู้เรียนเข้าใจในกระบวนการคิดและการเรียนรู้ของตนเอง 5) กลยุทธ์ทางอารมณ์ (affective strategies)หมายถึง วิธีที่ช่วยพัฒนาความมั่นใจในตัวผู้เรียนและ 6)กลยุทธ์ทางสังคม (social strategies) หมายถึง วิธีที่ช่วยส่งเสริมผู้เรียนในการทำงานร่วมกับผู้อื่น นอกจากนี้นักวิจัยทางด้านการเรียนรู้ภาษาพบว่าผู้เรียนภาษาใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาแตกต่างกัน เนื่องจากความแตกต่างส่วนบุคคล เช่น เพศ วัย ความสามารถในการใช้ภาษา และแรงจูงใจ (Bremner, 1999; Ehrman & Oxford 1995; Green & Oxford, 1995; Lappyawichit, 1998; Oxford & Nyikos, 1989;Tianchai; 2012)

ความวิตกกังวลในการเรียนภาษา อีกหนึ่งปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาคือ ความวิตกกังวลในการเรียนภาษา Horwitz et al.1986) กล่าวว่าความวิตกกังวลในการเรียนภาษา คือ สภาพทางอารมณ์ที่ผู้เรียนรู้สึกไม่สบายใจ เครียด ประหม่า เมื่อต้องใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร การสอบ และการได้รับการประเมินผลในทางลบ MacIntyre and Gardner (1991)กล่าวว่าความวิตกกังวลในการเรียนภาษาเป็นตัวแปรทางด้านจิตใจที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ เนื่องจากความวิตกกังวลทำให้ผู้เรียนภาษาขาดความมั่นใจและมองไม่เห็นคุณค่าตัวเองซึ่งเป็นผลให้ประสิทธิภาพในการเรียนลดน้อยลง จากการศึกษาของ Young (1991)พบว่าผู้เรียนที่มีความวิตกกังวลน้อยมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศมากกว่าผู้เรียนที่มีความวิตกกังวลมากยิ่งไปกว่านั้นนักวิจัยทางด้านความวิตกกังวลในการเรียนภาษาพบว่าความวิตกกังวลมีผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียน (Aida, 1994; Gregersen, 2003; Matsuda & Gobel, 2004; Saito & Samimy, 1996; Sa-nguankaew, 1998)

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาและความสามารถในการใช้ภาษาในประเทศไทยพบว่ายังมีจำนวนน้อย (พัสวี ตินตบุตร, 2541) แต่ไม่พบการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนภาษาและระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาในการสืบค้นฐานข้อมูล Thailisณ วันที่ 20เมษายน 2555ดังนั้นการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษานับว่าเป็นสิ่งจำเป็นที่ช่วยเติมเต็มความรู้ทางด้านการเรียนรู้ภาษา ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาตัวแปรที่ผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน โดยศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา ระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษา และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษนักศึกษาระดับปริญญาโท เพื่อเป็นประโยชน์ในการศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาปริญญาโทที่มีความวิตกกังวลในระดับสูงและระดับต่ำ
2. เพื่อศึกษาหาความถี่ในการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาปริญญาโทที่มีความวิตกกังวลในระดับสูงและระดับต่ำ
3. เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาปริญญาโทที่มีความวิตกกังวลในระดับสูงและระดับต่ำ

4. เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาและระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาของนักศึกษาปริญญาโท

5. เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความวิตกในการเรียนภาษาและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาปริญญาโท

วิธีการวิจัย

ประชากรที่ศึกษาทั้งหมด คือ นักศึกษาปริญญาโท คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยธนบุรี ชั้นปีที่1-2ประจำภาคเรียนที่2ปีการศึกษา 2554 จำนวน 71คน (ไม่มีการสุ่มตัวอย่าง)

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยนี้ คือ

1) ข้อสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ (Quick Placement Test) ประกอบด้วยข้อคำถามทั้งหมด 60 ข้อแบบมีตัวเลือก (ภาควิชาภาษาต่างประเทศ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลซื้อเมื่อปี 2546) ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ0.90เกณฑ์ที่ใช้แบ่งระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในข้อสอบชุดนี้อ้างอิงจากเกณฑ์ของสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยอ็อกซ์ฟอร์ด ดังแสดงในตารางที่1

ตารางที่ 1 เกณฑ์การให้คะแนนข้อสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ

ระดับ	ระดับตามมาตรฐานสากล	ช่วงคะแนน
ต่ำ	Beginner	0-17
	Elementary	18-29
	Lower Intermediate	30-39
สูง	Upper Intermediate	40-47
	Advanced	48-54
	Very Advanced	55-60

2) แบบสอบถามจำนวน 2 ชุด: (1) แบบสอบถามเรื่องกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของอ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1990) และ (2) แบบสอบถามเรื่องความวิตกกังวลในการเรียนภาษาของฮอร์วิทซ์และคณะ (Horwitz et al., 1986) แบบสอบถามทั้งสองชุดใช้มาตราประเมินแบบลิเคิร์ท 5 ระดับคือ 5 (เห็นด้วยอย่างยิ่ง) 4 (เห็นด้วย) 3 (ปานกลาง) 2 (ไม่เห็นด้วย) 1 (ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง) เพื่อวัดเจตคติของนักศึกษาในการใช้กลยุทธ์การเรียนภาษาอังกฤษและความวิตกกังวลในการเรียนภาษา ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้รับอนุญาตให้ใช้แบบสอบถามทั้งสองชุดจากเจ้าของทั้งสองท่าน (Oxford, 1990; Horwitz et al., 1986) ผู้วิจัยได้แปลแบบสอบถามทั้งสองชุดเป็นภาษาไทยด้วยวิธีการแปลกลับ (back translation) และให้ผู้ทรงคุณวุฒิที่เชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทยและภาษาอังกฤษจำนวน 2 ท่านและผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา 1 ท่านเป็นผู้ตรวจสอบ จากนั้นนำแบบสอบถามที่แปลเป็นภาษาไทยมาแปลกลับเป็นภาษาอังกฤษ และให้อาจารย์ชาวต่างชาติตรวจสอบไวยากรณ์ที่ได้จากการแปลกลับ ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามทั้งสองชุดมาเปรียบเทียบกับต้นฉบับเดิมและปรับข้อความให้ถูกต้อง

แบบสอบถามทั้งสองชุดได้รับการทดลองใช้เบื้องต้นกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คนเพื่อสำรวจก่อนการวิจัยจริง หลังจากการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยโปรแกรม SPSS 16.0 ปรากฏว่าแบบสอบถามเรื่องกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาและแบบสอบถามเรื่องความวิตกกังวลในการเรียนภาษามีค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ 0.91 และ 0.88 ตามลำดับ ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามทั้งสองชุดมีความสอดคล้องของเนื้อหา (Index of Item-Objective Congruence: IOC)สูงกว่า 0.60 ทุกข้อ ในการวิจัยจริงแบบสอบถามเรื่องกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษามีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.92 และแบบสอบถามเรื่องความวิตกกังวลในการเรียนภาษามีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.93

เกณฑ์ที่ใช้แบ่งระดับความถี่ในการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษามี 3 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ (ดูตารางที่ 2) ส่วนเกณฑ์ที่ใช้แบ่งระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษามี 2 ระดับ คือ ระดับสูงและระดับต่ำ (ดูตารางที่ 3)

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ความสัมพันธ์โดยการทดสอบค่าไคว์สแควร์ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ใช้วิธีการจัดกลุ่มข้อมูล

ตารางที่ 2 เกณฑ์การให้ค่าเฉลี่ยความถี่ในการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ทางภาษา

ระดับความถี่ในการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา		ค่าเฉลี่ย
สูง	5 = ใช้มากที่สุด	4.5 - 5.0
	4 = ใช้มาก	3.5 - 4.4
ปานกลาง	3 = ใช้ปานกลาง	2.5 - 3.4
ต่ำ	2 = ใช้น้อย	1.5 - 2.4
	1 = ใช้น้อยที่สุดถึงไม่เคยใช้เลย	1.0 - 1.4

ตารางที่ 3 เกณฑ์การให้ค่าเฉลี่ยระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษา

ระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษา	ค่าเฉลี่ย
สูง	2.51 - 5.00
ต่ำ	1.00 - 2.50

ผลวิจัย

1. .ข้อมูลส่วนบุคคล กลุ่มนักศึกษาปริญญาโทที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอยู่ในระดับต่ำมีจำนวนมากกว่านักศึกษาปริญญาโทที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอยู่ในระดับสูงสามเท่า จำนวนนักศึกษาทั้งสองกลุ่มที่มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอยู่ในระดับสูงมีจำนวนมากกว่านักศึกษาปริญญาโทที่มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอยู่ในระดับต่ำประมาณ4-5เท่า ดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 จำนวนนักศึกษาที่มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษา(N=71)

ระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ	ระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษา		รวม
	ต่ำ	สูง	
ต่ำ	8 (11.3%)	47 (66.2%)	55 (77.5%)
สูง	3 (4.2%)	13 (18.3%)	16 (22.5%)
รวม	11 (15.5%)	60 (84.5%)	71 (100%)

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาที่มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอยู่ในระดับสูงใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาทั้ง6 กลยุทธ์อยู่ในระดับปานกลาง กลยุทธ์ที่ใช้มากที่สุดคือ กลยุทธ์อภิปริชาน (M = 3.42, SD = 0.87) ส่วนกลยุทธ์ที่ใช้น้อยที่สุดคือ กลยุทธ์ทางอารมณ์ (M = 2.91, SD = 0.48) ดังแสดงในตารางที่ 5ในทางตรงข้ามนักศึกษาที่มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอยู่ในระดับต่ำใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาทั้ง5กลยุทธ์อยู่ในระดับสูง ยกเว้นกลยุทธ์ทางอารมณ์ที่ใช้ในระดับปานกลาง กลยุทธ์ที่ใช้มากที่สุดคือ กลยุทธ์การชดเชย (M = 3.80, SD = 0.87) ส่วนกลยุทธ์ที่ใช้น้อยที่สุด คือ กลยุทธ์ทางอารมณ์ (M = 3.10, SD = 1.29) ดังแสดงในตารางที่ 5จะเห็นได้ว่านักศึกษาทั้งสองกลุ่มใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาแตกต่างกันทั้งในเรื่องของระดับการใช้และกลยุทธ์ อย่างไรก็ตามกลยุทธ์ทางอารมณ์เป็นกลยุทธ์ที่ใช้น้อยที่สุดทั้งสองกลุ่ม

จากการสัมภาษณ์นักศึกษาที่มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอยู่ในระดับสูงพบว่าใช้กลยุทธ์อภิปริชานค่อนข้างมาก เนื่องจากต้องการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษให้มากขึ้นโดยพยายามหาวิธีที่จะให้เรียนภาษาอังกฤษดีขึ้น เช่น สังเกตความผิดต่างๆในการใช้ภาษาอังกฤษโดยถามอาจารย์ผู้สอนหรือเพื่อนร่วมชั้นเพื่อใช้เป็นบทเรียนในครั้งต่อไป ตัวอย่างเช่น ถามความแตกต่างการใช้คำว่า “bill”และ “invoice”ยิ่งไปกว่านั้นกิจกรรมในห้องเรียนที่ทำให้นักศึกษารู้สึกกังวลในเรียนภาษามากที่สุดคือ การนำเสนอผลงานเป็นภาษาอังกฤษ เพราะนักศึกษาต้องการเวลาในเตรียมตัวและเรียบเรียงข้อมูลมากขึ้นเมื่อต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งทำให้พวกเขารู้สึกประหม่าและกังวลว่าจะพูดผิด คิดไม่ออกว่าจะต้องพูดต่อไปอย่างไร จึงทำให้ผลงานออกมาไม่ดีกว่าที่ควรจะเป็น ขณะเดียวกันก็พบว่านักศึกษาที่มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอยู่ในระดับต่ำใช้กลยุทธ์การชดเชยและกลยุทธ์ทางสังคมบ่อยกว่ากลยุทธ์อื่นๆ เนื่องจากใช้ความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่ในการพูดหรือการเขียนภาษาอังกฤษแทนคำที่ไม่คุ้นเคย เช่น ใช้คำศัพท์ง่ายๆหรือท่าทางประกอบเพื่อสื่อสารกับอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ และพยายามฝึกพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติเพื่อเรียนรู้ภาษาสำหรับการติดต่อธุรกิจ การทำงาน นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่านักศึกษาที่มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอยู่ในระดับต่ำมีความมั่นใจใน

ตนเองสูงและสามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษโดยไม่กังวลเรื่องการพูดผิดหรือตอบคำถามผิดแล้วรู้สึกเสียหน้าต่อหน้าคนอื่น เพราะคิดว่าเป็นโอกาสที่จะได้ฝึกการใช้ภาษา

ตารางที่ 5 กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาที่มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาระดับสูงและต่ำ (N=71)

ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาระดับสูง (N=60)				ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาระดับต่ำ (N=11)			
กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา	*M*	*SD*	ระดับการใช้	กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา	*M*	*SD*	ระดับการใช้
กลยุทธ์อภิปริชาน	3.42	0.87	ปานกลาง	กลยุทธ์การชดเชย	3.80	0.87	สูง
กลยุทธ์การชดเชย	3.23	0.71	ปานกลาง	กลยุทธ์ทางสังคม	3.68	1.33	สูง
กลยุทธ์ทางสังคม	3.13	0.78	ปานกลาง	กลยุทธ์ปริชาน	3.66	1.06	สูง
กลยุทธ์การจำ	3.00	0.75	ปานกลาง	กลยุทธ์อภิปริชาน	3.64	1.02	สูง
กลยุทธ์ปริชาน	2.98	0.76	ปานกลาง	กลยุทธ์การจำ	3.53	0.84	สูง
กลยุทธ์ทางอารมณ์	2.91	0.48	ปานกลาง	กลยุทธ์ทางอารมณ์	3.10	1.29	ปานกลาง

2. ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาและระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษา ผลการวิจัยพบว่ามีเพียงสองกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05คือ กลยุทธ์การชดเชยและกลยุทธ์ทางอารมณ์ ในขณะที่กลยุทธ์การจำ กลยุทธ์ปริชาน กลยุทธ์อภิปริชาน และกลยุทธ์ทางสังคมไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนภาษา ดังแสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษากับระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษา (N=71)

กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา	ระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษา				ผลการทดสอบความสัมพันธ์
	ระดับต่ำ (N=11)		ระดับสูง (N=60)		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
1. กลยุทธ์การจำ					
ระดับต่ำ	1	1.4	16	22.5	
ระดับกลาง	3	4.2	25	35.2	.118
ระดับสูง	7	9.9	19	26.8	
2. กลยุทธ์ปริชาน					
ระดับต่ำ	1	1.4	17	23.9	
ระดับกลาง	3	4.2	27	38	.051
ระดับสูง	7	9.9	16	22.5	

ตารางที่ 6 (ต่อ)

กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา	ระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษา				ผลการทดสอบความสัมพันธ์
	ระดับต่ำ (N=11)		ระดับสูง (N=60)		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
3. กลยุทธ์การชดเชย					
ระดับต่ำ	1	1.4	7	9.9	
ระดับกลาง	1	1.4	31	43.7	.017*
ระดับสูง	9	12.7	22	31	
4. กลยุทธ์อภิปริชาน					
ระดับต่ำ	1	1.4	12	16.9	
ระดับกลาง	4	5.6	19	26.8	.691
ระดับสูง	6	8.5	29	40.8	
5. กลยุทธ์ทางอารมณ์					
ระดับต่ำ	4	5.6	11	15.5	
ระดับกลาง	1	1.4	39	54.9	.002*
ระดับสูง	6	8.5	10	14.1	
6. กลยุทธ์ทางสังคม					
ระดับต่ำ	2	2.8	9	12.7	
ระดับกลาง	3	4.2	30	42.3	.363
ระดับสูง	6	8.5	21	29.6	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ($p < .05$)

3. ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลในการเรียนภาษากับความสามารถทางภาษา ผลการวิจัยพบว่าระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาปริญญาโทดังแสดงในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษากับความสามารถในการใช้ภาษา (N=71)

ระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษา	ระดับความสามารถทางภาษา				ผลการทดสอบความสัมพันธ์
	ระดับต่ำ (N=55)		ระดับสูง (N=16)		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
ระดับต่ำ	8	11.3	3	4.2	.682
ระดับสูง	47	66.2	13	18.3	

อภิปรายผลการวิจัย

1. ความถี่ในการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาปริญญาโท

กลุ่มนักศึกษาที่มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอยู่ในระดับสูงใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาน้อยกว่ากลุ่มนักศึกษาที่มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของนอร์มูหะมัด (Noormohamadi, 2009) ที่พบว่ากลุ่มนักศึกษาที่มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอยู่ในระดับสูงใช้กลยุทธ์การเรียนภาษาน้อยกว่ากลุ่มนักศึกษาที่มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอยู่ในระดับต่ำ อย่างไรก็ตาม การศึกษาของนอร์มูหะมัดรายงานว่านักศึกษาที่มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาทั้งในระดับสูงและระดับต่ำต่างก็ใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาเหมือนกัน กล่าวคือ กลยุทธ์อภิปริชานเป็นกลยุทธ์ที่ใช้มากที่สุด ส่วนกลยุทธ์ทางอารมณ์เป็นกลยุทธ์ที่ใช้น้อยที่สุด นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่านักศึกษาใช้กลยุทธ์การชดเชยและกลยุทธ์อภิปริชานมากเป็นอันดับต้นๆ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษากลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาในประเทศไทยที่พบว่าผู้เรียนใช้กลยุทธ์การชดเชยและกลยุทธ์อภิปริชานมากว่ากลยุทธ์ด้านอื่นๆ (Kaotsombut, 2003; Lappyawichit, 1998; Satta-Udom, 2007; Sumamarnkul, 2006; Tianchai, 2012; Tirabulkul, 2005) เนื่องจากกลยุทธ์อภิปริชานเป็นกลยุทธ์ที่สำคัญต่อการเรียนภาษา ช่วยผู้เรียนวางแผนและจัดการกระบวนความคิด ความเข้าใจ ในขณะที่กลยุทธ์การชดเชยช่วยในการคาดเดาจากความรู้ที่มีอยู่อย่างจำกัด

2. ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษากับระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาของนักศึกษาปริญญาโท

ผลการวิจัยพบว่ามีเพียงสองกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่มีความสัมพันธ์กับระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ กลยุทธ์การชดเชยและกลยุทธ์ทางอารมณ์ โดยภาพรวมของกลุ่มนักศึกษาที่มีความวิตกกังวลทั้งในระดับสูงและระดับต่ำใช้กลยุทธ์การชดเชยมาก เนื่องจากสามารถช่วยลดความวิตกกังวลในการเรียนหรือใช้ภาษาโดยใช้ความรู้ที่มีอยู่เพื่อแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาในทักษะการพูดและเขียน เมื่อผู้เรียนสามารถสื่อสารได้ ความวิตกกังวลจะลดลงและช่วยให้การเรียนรู้ดีขึ้น อีกหนึ่งกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาคือ กลยุทธ์ทางอารมณ์ ซึ่งเกี่ยวข้องกับอารมณ์ ความรู้สึก แรงจูงใจ และความมั่นใจในตัวผู้เรียนโดยตรง แม้ว่ากลยุทธ์ทางอารมณ์เป็นกลยุทธ์ที่ใช้น้อยที่สุด แต่กลับมีสัมพันธ์กับระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาค่อนข้างมาก กล่าวคือเมื่อผู้เรียนรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถทางภาษาอยู่ในระดับต่ำ อาจทำให้ระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาเพิ่มขึ้นเมื่อต้องใช้ภาษาเป้าหมาย (target language) และอาจตอบสนองทางอารมณ์ในเชิงลบเมื่อมีการเรียนหรือใช้ภาษาเป้าหมาย (MacIntyre & Gardner, 1993) เช่น การมีทัศนคติในแง่ลบต่อการเรียนภาษา ขาดแรงจูงใจในการเรียน ขาดความมั่นใจในตนเอง เป็นผลให้ผู้เรียนหลีกเลี่ยงการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน (Horwitz et al., 1986) จากข้อมูลการสัมภาษณ์พบว่านักศึกษาที่มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอยู่ในระดับต่ำมักจะให้กำลังใจตนเองเมื่อเกิดข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษโดยไม่รู้สึกว่าประสบความล้มเหลวในการเรียนภาษา เนื่องจากมองว่าทุกคนย่อมเรียนรู้จากความผิดพลาดและไม่ได้เปรียบเทียบความสามารถของตนเองกับผู้อื่นซึ่งสะท้อนถึงการมองเห็นคุณค่าของตนเองสูง (high self-esteem)

3. ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษากับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาปริญญาโท

ผลการวิจัยพบว่าระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของหลิว (Liu, 2006) ที่พบว่าความวิตกกังวลในการเรียนภาษาไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความสามารถในการใช้ภาษาของนักศึกษา แต่นักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอยู่ในระดับต่ำมีแนวโน้มที่จะวิตกกังวลในการเรียนภาษามากกว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอยู่ในระดับสูง ในทางตรง

ข้าม การศึกษาของพัสวี ตินตบุตร (2541) พบว่าความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสัมพันธ์ในทางลบกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าผลการวิจัยนี้ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลในการเรียนภาษากับความสามารถในการใช้ภาษาของนักศึกษาแต่ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอาจมีผลกระทบต่อการเรียนรู้ภาษา เนื่องจากความวิตกกังวลจะสกัดกั้นการรับข้อมูลของผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนอาจจะไม่สามารถทำความเข้าใจกับข้อมูลที่ได้เรียนรู้ใหม่ๆ ได้ (Krashen, 1982)

ข้อเสนอแนะ

1. การศึกษากลยุทธ์ในการเรียนรู้ภาษาสามารถช่วยให้ครูฝึกฝนหรือแนะนำผู้เรียนภาษาเกี่ยวกับการเลือกใช้กลยุทธ์ที่เหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความแตกต่างส่วนบุคคล เช่น ระดับสามารถในการใช้ภาษา หรือ ระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษา เพื่อพัฒนาความสามารถในการเรียนภาษาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. การเลือกกิจกรรมในห้องเรียนมีส่วนช่วยลดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาได้ เช่น การให้ผู้เรียนทำงานเป็นคู่ หรือเป็นกลุ่มเล็กๆ การเล่นเกม เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กาญจนา ปราบพาล. (2544). “การสำรวจความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษของบัณฑิตไทย” ศูนย์ทดสอบทางวิชาการแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ค้นเมื่อ 2 กรกฎาคม 2555, จาก http://pioneer.chula.ac.th/~pkanchan/doc/EnglProfLearnhailand.doc

ปภาวี วัฒนสกุลภูษากร. (2539). “ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคของนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พัสวี ตินตบุตร.(2541). “ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อ ความวิตกกังวล และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Aida, Y. (1994). Examination of Horwitz, Horwitz, and Cope’s construct of foreign language anxiety: The case of students of Japanese. *Modern Language Journal, 78 (2)*, 155-168.

Arnold, J. (2006). Some social and cultural issues of English as the global language: Everything is changing, everything is going, going, gone now. *Electronic Magazine of Multicultural Education*, *8*(1). Retrieved from http://www.eastern.edu/publications/emme/2006spring/arnold.pdf

Bremner, S. (1999). Language learning strategies and language proficiency: Investigating the relationship in Hong Kong.*Canadian Modern Language Review, 55*, 90-115.

Crystal, D. (2003). *English as a global language*.Second edition.Cambridge University Press.

Ehrman, M. & Oxford, R.L. (1995). Cognition plus: Correlates of language learning success. *Modern Language Journal, 79*(1), 67-89.

Graddol, D. (2006). *English next*. London: British Council. The English Company (UK) Ltd.

Gregersen, T. (2003). To err is human: A reminder to teachers of language-anxious students. *Foreign Language Annuals, 36*(1), 25-32.

Green, J.M. & Oxford, R.L. (1995).A closer look at learning strategies, L2 proficiency, and gender.*TESOL Quarterly, 29*(2), 261-297.

Horwitz, E. K., Horwitz, M. & Cope, J. (1986).Foreign Language Classroom Anxiety.*The Modern Language Journal, 70 (2)*, 125-32.

Kaotsombut, N. (2003). *A study of language learning strategies of graduate science students at Mahidol University*. Unpublished master's thesis (Applied Linguistics), Faculty of Graduate Studies, Mahidol University.

Krashen, S. D. (1982). *Principles and Practice in Second Language Acquisition*. New York: Pergamom Press.

Lai, H.C., Lin, W.J.,&Kersten, G.E. (2010). The importance of language familiarity in global business e-negotiation. *Electronic Commerce Research and Applications, 9*(6), 2010, 537-548.

Lappayawichit, R. (1998). *An investigation of English language learning strategies and their relation to the achievement of the first-year arts students at Chulalongkorn University*. Unpublished master's thesis (Applied Linguistics), Faculty of Graduate Studies, Mahidol University.

Liu, M. (2006).Anxiety in Chinese EFL students at different proficiency levels.*System, 34*, 301-316.

MacIntyre, P. D., & Gardner, R. C. (1991). Methods and results in the study of anxiety and language learning: a review of literature. *Language Learning, 41*, 85-117.

MacIntyre, P. D., & Gardner, R. C. (1993). On the measurement of affective variables in second language learning. *Language Learning, 43*, 157-194.

Matsuda, S. & Gobel, P. (2004).Anxiety and predictors of performance in the foreign language classroom. *System, 32*, 21-36.

McArthur, T. (2004). Is it world or international or global English, and does it matter? *English Today*, *20*(3), 3-15.

McCombs, B. (1997). *The learner-centered classroom and school.* San Francisco, California: Jossey-Bass, Inc.

McKay, S. (2002). Teaching English as an international language. Oxford: Oxford University Press.

Noormohamadi, R. (2009). On the Relationship Between Language Learning Strategies and Foreign Language Anxiety. *Pan-Pacific Association of Applied Linguistics, 13(1)*, 39-52.

Office of the National Education Commission. (2001). *National Education Act B.C.2542 (1999) and Amendments (Second National Education Act B.C. 2545 [2002]*). Bangkok: Pimdeekarnpim.

O'Malley J. M., & Chamot, A.U. 1990.*Learning Strategies in Second Language Acquisition*.Cambridge University Press.

Oxford, R. L. (1990). *Language Learning Strategies: What every teacher should know*. New York: Newbury House Publishers.

Oxford, R. L., & Nyikos, M. (1989).Variables affecting choice of language learning strategies by university students.*Modern Language Journal, 73*, 291-300.

Prapphal, K. (2001). An investigation of English proficiency of Thai graduates. Retrieved from http://pioneer.chula.ac.th/~pkanchan/doc/EnglProfLearnhailand.doc

Saito, Y. & Samimy, K. (1996). Foreign language anxiety and language performance: A study of learner anxiety in beginning, intermediate, and advanced-level college students of Japanese. *Foreign Language Annuals, 29*(2), 239-251.

Sa-nguankaew, P. (1998). *A Study of Interaction Effect of English Proficiency and Assertive Behavior in English Speaking on the Ratchaburi Grade Ten Students English Speaking Ability*. Unpublished master's thesis, Silpakorn University.

Satta-Udom, S. (2007).*A survey of language learning strategies used by first year students at Mahidol University: The impact of field of study*. Unpublished master's thesis (Applied Linguistics), Faculty of Graduate Studies, Mahidol University.

Seidlhoffer, B. (2003). *A concept of international English and related issues: from "real English" to "realistic English"*. Strasbourg: Council of Europe. Retrieved from http//:www.coe.int/t/dg4/linguistic/source/seidlhoferen.pdf

Sumamarnkul, W. (2006).*A Survey Study on L2 Learning Strategies of Science and Technology Students at Thammasat University*.Unpublished master's thesis, Language Institute, Thammasat University.

Tianchai, R. (2012). *An Investigation on Motivation and Language Learning Strategies to Improve Critical Reading Employed by High and Low English Ability Students*.Unpublished master's thesis (Applied Linguistics), Faculty of Graduate Studies, Mahidol University.

Tirabulkul, N. (2005). *A Study of Language Learning Strategies of Students in the MA Program for the TEFL Program, Thammasat University*. Unpublished master's thesis, Language Institute, Thammasat University.

Tudor, I. (1996). *Learner-centredness as Language Education*. Cambridge University Press: Cambridge.

Wenden, A., & Rubin, J. (1987). *Learner strategies in language learning*. Cambridge: Prentice-Hall.

Young, D. J. (1991). Creating a Low-Anxiety Classroom Environment: What Does Language Anxiety Research Suggest? *The Modern Language Journal, 75*, 426-439.

http://www.ef.com/epi/ef-epi-ranking/ Retrieved May 17, 2012

http://www.thailis.or.th/ Retrieved April 20, 2012